

Arrest

nr. 73 886 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"S., S. (R.R.: ...)
nationaliteit: India
geboren te B. op 11.04.1968
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Wij moeten na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene slaagt er zodoende eveneens niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft gezien één getuigenverklaring niet voldoende is om betrokkenes ononderbroken verblijf op afdoende wijze te staven. Zijn ononderbroken verblijf in België is bijgevolg eveneens te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene beweert werkwilgig te zijn, zich te willen integreren en de Franse taal te beheersen), dit doet niets af aan de voorwaarde zoals gesteld in de instructies. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het onderzoek van zijn aanvraag dient rekening te houden met alle elementen van het dossier. Verweerder was gehouden zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de nieuwe instructie te onderzoeken. Met betrekking tot de criteria 2.8.A en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 wordt geenszins uitdrukkelijke vereist dat verschillende getuigenverklaringen dienen voorgelegd te worden om zijn ononderbroken verblijf in België afdoende aan te tonen. Door het toevoegen van bijkomende voorwaarden aan de instructie van 19 juli 2009 schendt verweerder het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verweerder heeft niet

gemotiveerd waarom met alle door verzoeker ingediende stukken in zijn geheel geen rekening werd gehouden. Uit alle stukken samen blijkt voldoende dat er sprake is van een ononderbroken verblijf sinds 2004 en van langdurige verankering in de Belgische samenleving. Verweerder is geenszins in alle redelijkheid tot de motieven van de beslissing gekomen. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad. Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder zijn aanvraag in het licht van de criteria van de vernietigde instructie heeft onderzocht slechts een invulling is van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid dient verweerder op uitgebreide wijze in te gaan op de bewijzen van zijn langdurig verblijf en lokale verankering in de Belgische samenleving. Verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met de door hem neergelegde bewijsstukken waaruit zijn onafgebroken verblijf sedert 2004 blijkt en zijn integratie in België geen rekening kan worden gehouden waardoor er sprake is van een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

2.2 Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, machtsmisbruik en een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker meent dat er een bijkomende voorwaarde wordt toegevoegd aan de instructie en stelt dat de criteria 2.8.A en 2.8.B geenszins uitdrukkelijk vereisen dat verschillende getuigenverklaringen dienen neergelegd te worden om zijn ononderbroken verblijf in België op afdoende wijze te staven.

Hij verwijt verwerende partij niet gemotiveerd te hebben waarom er met alle door hem neergelegde stukken in zijn geheel geen rekening werd gehouden. Hij verwijst tenslotte naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 13 december 2010, arrest nr. 52.905.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins gevolgd kan worden in zijn kritiek volgens de welke er een voorwaarde zou zijn toegevoegd aan criteria 2.8. A en 2.8.B, zijnde het vereisen van getuigenverklaringen. Verzoeker lijkt een verkeerde lezing gedaan te hebben van de bestreden beslissing, die luidt als volgt: (...)

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker, ter staving van zijn aanvraag de volgende documenten heeft overgemaakt: een arbeidscontract, een verklaring van een dokter, een foto.

Uit een eenvoudige lezing van de beslissing blijkt dat met al die elementen rekening werd gehouden, doch dat geconcludeerd werd, op niet kennelijk onredelijke wijze, dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld door criteria 2.8. A en 2.8.B. Op geen enkele wijze wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker niet voldaan heeft aan de voorwaarde van het voorleggen van getuigenverklaringen. De beslissing stelde daarentegen wel klaar en duidelijk dat één getuigenverklaring niet voldoende is om een ononderbroken verblijf van vijf jaar, wat betreft criterium 2.8.A en een verblijf van sinds ten minste 31 maart 2007, zoals vereist door criterium 2.8.B, aannemelijk te maken.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk rekening gehouden met de aangevoerde lokale verankering, doch deze werd als niet voldoende beschouwd om verzoekers aanvraag gegrond te bevinden, gelet op het feit dat de voorwaarden zoals omschreven door criterium 2.8.A en 2.8.B cumulatieve voorwaarden zijn.

Verzoeker slaagt er verder niet in om aannemelijk te maken als zou de beslissing genomen zijn op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen in welke mate er volgens hem sprake is van machtsmisbruik en op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v. St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing bevat de determinerende motieven op basis waarvan deze werd genomen. De beslissing geeft zowel de juridische grondslag weer als een uiteenzetting van de feiten op basis waarvan de beslissing werd genomen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het

verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

.(R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet in welke mate dit arrest op zijn persoonlijke situatie van toepassing zou zijn. Het louter citeren van een passage uit een arrest, zonder enige vergelijking te maken met zijn persoonlijke situatie, kan geenszins volstaan om tot de nietigheid van de bestreden beslissing te leiden.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde feitenvoorstelling.

Het enig middel is ongegrond."

2.3 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in het raam van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te worden onderzocht.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om

de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij de criteria *“ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering (2.8.A)”* en *“ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007, duurzame lokale verankering in België en het beschikken van een arbeidscontract (punt 2.8B)”* van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vermeldde. Tevens haalt hij volgende elementen aan inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- hij in de Belgische samenleving geïntegreerd is
- hij de Franse taal begrijpt en spreekt
- hij uiterst werkwillig is.

De Raad merkt op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Verzoeker betoogt *“dat verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoeker sedert 2004 onafgebroken in België verblijf en in de Belgische samenleving is geïntegreerd, geen rekening kan worden gehouden”*.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door verzoeker aangekruiste criteria van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Wij moeten na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene slaagt er zodoende eveneens niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft gezien één getuigenverklaring niet voldoende is om betrokkenes ononderbroken verblijf op afdoende wijze te staven. Zijn ononderbroken verblijf in België is bijgevolg eveneens te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.”

Met betrekking tot de aangehaalde elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag motiveert verweerder in de bestreden beslissing verder:

“De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene beweert werkwillig te zijn, zich te willen integreren en de Franse taal te beheersen), dit doet niets af aan de voorwaarde zoals gesteld in de instructies. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van wettig verblijf of geloofwaardige poging daartoe voor 18 maart 2008 en er is niet voldaan aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde termijn. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een wettig verblijf of geloofwaardige poging daartoe en inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum zodat *in casu* voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

Waar verweerder aldus verwijst naar de voorwaarden van de instructies waaraan verzoeker niet voldoet en waardoor de elementen van lokale verankering niet worden weerhouden, voert verzoeker terecht de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Overigens bevestigt verweerder in de nota met opmerkingen de motivering in de beslissing waar hij stelt *“deze (aangevoerde lokale verankering) werd niet voldoende beschouwd om verzoekers aanvraag gegrond te bevinden, gelet op het feit dat de voorwaarden zoals omschreven door criterium 2.8.A en 2.8.B cumulatieve voorwaarden zijn.”*

Aldus wordt op de elementen inzake verzoekers integratie (werkwilleg te zijn, zich te willen integreren en de Franse taal te beheersen) enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Verweerder heeft de aangehaalde elementen inzake de integratie of lokale verankering niet correct beoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN